

lig kunde finde Sted, hvad der ikke loyelig kan finde Sted.

Seg har dernæst tilladt mig at foreslaae, at Lovudkastets § 9 skulde udgaae. Ogsaa med Hensyn til dette Forslag maa jeg være den meget ærede Ordfører taknemmelig; thi han har i Grunden forsvaret ogsaa dette Forslag om Paragraphens Ubeladelse, idet han bemærkede, at dens Bestemmelser neppe vilde blive af stor praktisk Betydning. Han ansøgte, at om man ogsaa fik disse Oplysninger, som Paragraphen gaaer ud paa at de omhandlede Selskabers Bestyrelser skulde meddele, vil man dog ikke derigjennem kunne komme til nogen sikker Kundskab om de enkelte private Personers virkelige Formuestilstand. Forholder det sig saaledes, at det Udbytte, man kan faae igjennem § 9, er af liden praktisk Betydning, forstaaer jeg imidlertid ikke, hvorledes man kan finde det forsvarligt at paalægge de Selskaber, hvorom der er Tale, den for dem i mange Tilfælde virkelig ingenlunde ringe Byrde, som § 9 gaaer ud paa at paalægge dem. Jeg finder det saa meget mere uforsvarligt at gjøre det, som her ikke blot er Tale om offentlige Instituter og ikke blot om Instituter her i Kjøbenhavn, som man maatte kunde sige havde en vis Forpligtelse til at yde deres Bidrag til at bringe Sagen i saa god Gang og Orden her i Kjøbenhavn som muligt, men der er Tale om alle Banker, Assuranceselskaber, Actieselskaber, Creditsforeninger o. desl., ikke alene i Kjøbenhavn, men udenfor Kjøbenhavn, over hele Landet, og disse muligt i deres Oprindelse og Væsen reent private Instituter skal altsaa, for at lette Kjøbenhavns Ligningscommission i dens Arbejde, et til sine Tider overordentligt byrdefuldt Hverv paalægges — og hvorfor? for at tilvejebringe et Resultat, om hvilket den ærede Ordfører har udtalt, at dette maatte anses at være af liden praktisk Betydning. Seg gjen tager, jeg kan ikke finde dette forsvarligt. Men medens den ærede Ordfører saaledes i Grunden forsvarede mit principale Forslag under Nr. 32, at hele Paragraphen skal udgaae, ud-

talte han sig stærkt imod mine subsidiaire Forslag, der gaae ud paa deels at gjøre en Tilføining i Paragraphens første Deel og deels at omredigere den sidste Deel. Seg maa tilstaae, at jeg ikke havde troet, at det var Meningen, at man gjennem denne Paragraph, der er affattet i saa almindelige Udtryk, tilsigtede — ja, jeg kunde næsten fristes til at sige, paa en skjult Maade at ville gjøre en Forandring i Nationalbankens Reglement. Seg har troet, at det ikke var Meningen, og derfor har jeg tænkt mig, at jeg traf den Tanke, man har villet neblægge i denne Paragraph, ved den Tilføielse, som er foreslaaet under Nr. 33 Lit. a., som gaaer ud paa, at Forpligtelsen til at meddele Oplysninger kun skulde gjælde, forsaavidt særegne Bestemmelser ikke maatte medføre Undtagelser i den Henseende. Det forholder sig nemlig saaledes, at det er paalagt Nationalbankens Embedsmænd at bevare Tausgheden med Hensyn til Indtegninger af Private paa Bankens Folier og Alt, hvad der kan vedrøre de Privates Pengeforhold, som have med Banken at gjøre. Med Hensyn til Forslaget Nr. 33 Lit. b. bemærkede den ærede Ordfører, og det var en meget stærk Udtying af ham, at det formeentlig vilde gjøre Lovgivningsmagtens Myndighed i disse Spørgsmaal betydningsløs. Seg maa tilstaae, at jeg ikke rigtigt kan forstaae dette. Der siges i Slutningen af § 9, som den er affattet: „Foraavidt Vedkommende vægrer sig ved at meddele de forlangte Oplysninger, afgjør Indenrigsministeriet, hvorvidt han deril er pligtig.“ Det forekommer mig at ligge klart i disse Ord, at man forudsætter, at der kan være Spørgsmaal om, hvorvidt Forpligtelsen strækker sig, men er det givet, kan der være Tilfælde, hvor en Forpligtelse, som fordres opfyldt, ikke med Rette paahviler Vedkommende, af hvem den fordres opfyldt, saa kan man ikke sige, at Lovgivningsmagtens Myndighed i disse Forhold bliver betydningsløs, fordi det skal afgjøres af en anden Autoritet, hvorvidt Forpligtelsen gaaer.